

Tredje søndag efter hellig tre konger

Evangeliesangene – Petter Dass

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Hansen Torgunnerud, Feiring Annex til Hurdalen

Dend spedalske mand

Der Jesus gik af bierget ned
En folcherig mangfoldighed
Udaf adskillig' stæder,
Ham følget ned paa standend' fod
En ram spedalsch gaar ham imod
Iført i sørge-klæder.

Den Mand paa jorden gansche flad
Falt ned for Jesu, græd og bad:
O Herre, Herre, Herre!
Du rense kand mig om du vilt,
Det er med mig saa slet bestilt
Som nogen thid kand være.

Strax blef dend gode frelsermand
Beveget, recher ud sin haand
Og paa dend siuge lagde,
Vær reen, jeg vil det, sagde hand,
Dend siuge blifuer reen paa stand
Fra siugen som ham plagde.

Fremdelis bød hand manden saa:
See till lad ingen af dig faa
Dend gierning till at vide.
Men gak som du kand aller best
Till templen hen, og for din præst
Betee dig udi tide.

Du offre der dit offer sød
Dend gafve, som dig Moses bød
For Herren frem at bære
Din Gud till tack som rensit har,
Og til et Vidnisbyrd saa klar
For dem som vantroe ere.

Men Jesus gik, og der hand kom
I staden sin Capernaum
Strax kommer ham imøde
En stands persohn af Martis slag
Hvis søn till huus laa hjemme svag
Vaar plaget mer till døde.

Hand beder Jesum huad hand kand
Ah Jesu! Verdens frelsermand
Min tjener ligger hjemme
Verchbrøden, plagis, pinis fast
Æj nyder hverchen roe æj rast
Saa hart er hand i klemme.

Men Jesus gaf til svar igjen;
Tøf lit, nu vil jeg gaa der hen
Din søn tilpadtz at gjøre.
Nej, siger manden uforfærtd
Min Herre, jeg er iche værd
Du træde skall min' dørre.

Men om min Herre saa befalt
Hand kon it ord vil hafue talt
Til een af tjener' sine
At hand umager sig derhen
Vist blef min svend tilpadtz igjen
Forløset fra sin pine.

See, jeg er og een mand af kaar,
som under krigs commando staa
Maa øfrighed parere
Sjelf er mig og betroed Offitz
Jeg hafuer under min Commiss
Soldater een og fleere.

Jeg siger till den eene saa:
Gach did! strax er han red' at gaa
Jeg siger til dend anden:
Staa der! sa staaer hand ganske still
Naar jeg dend tredje byde vill:
Kom hid! er hand forhanden.

Men see, der Jesus hørde det,
Falt hand udi forundring slet,
Târ saadan ord i munden;
Det siger jeg og veed med schell
En saadan troe i Israel
Jeg aldrig end har funden.

Fra Øster mange komme skall,
Fra Vester og i tusind-tall
Som ævig skall besidde
Min faders bolig og palladtz
Med Abraham i Conversatz
Dend Patriarcha blide.

Men rigens børn der tvert imod
Udi et mørch, som æj er goed
Det er dend ævig pine
Fra Guds og Jesu ansicht blid
Skall stødis ud till ævig thid
Med sig og mange sine.

Hvor de der fort med øjne vaad
Beligge schall i ævig graad,
Sin' tænder sammenbide
Fuld tæt formedelst piin' og vee,
Bespotte Gud i himlene
For pinen de der lide.

Men Jesus atter vender sig
Til høfuismanden blidelig
Og venlig till ham sagde:
Gach hjem, de skee dig som du vilt,
I samme stund blef drengen skilt
Ved sjugen hannem plagde.